

EVANGÉLIUMI MUNKÁS

„Mindenik az ő jutalmát veszi munkája szerint.“ 1. Kor. 3, 8. 4. szám
1926. MEGJELENIK MINDEN NEGYEDÉVBEN.

Üdvözet az európai hívőknek.

Ismét a régi, öreg Friedensauban tartózkodom. Még 25 év előtről ismerem ezt a kedves helyet, mely akkoriban Európa egyetlen misszióiskolája volt. Mily nagy kiterjedést nyert azóta a mű! Azt lehet mondani, hogy egyenesen csodával határos módon, úgy itt Európában, mint mindenütt az egész világon. Ezen mű szálai az Isten kezében futnak össze és Jézus a feje az adventmozgalomnak.

Megbizást nyertem az új világban lakó testvéreimtől, hogy közvetítem üdvözetüket az öreg Európában lakó hittársaiknak. Mindenütt imáikba foglalnak benneteket. Ezen néhány sort éppen az európai divízióbizottság egyik ülésének ideje alatt vetem papírra. Európai iskoláink vezetői jelen vannak és beszámolhattak arról, hogy mennyire tapasztalták Isten áldását, midőn utat és módot kerestek ifjúságunknak az Úr szolgálatára való eredményes előkészítéséhez. Az afrikai terület néhány vezető missziónáriusa is jelen van. Szíveink elszorúlnak, miközben halljuk tőlük, hogy hol mindenütt várnak reánk a misszióterületeken a nyitott ajtók. Az üzenet valóban szárnyalva megy minden néphez, amint azt a próféta Jel. 14-ben eleve hirdette is. Igyekezzünk azon, hogy imáink, munkánk és adományaink által ezt a repülést még jobban meggyorsítsuk.

Az egész világon most folyik az aratási hálaadó munka. Tegyetek meg ti is minden föltek telhetőt k. európai testvéreim. Az itteni jelentésekből látjuk, hogy az elmúlt évben a tized Európában növekedett. Ez bizonyítja, hogy a nehéz időkben is mily hűségesek voltatok. A misszióadakozások azonban hanyatlást mutatnak. Ezért legyünk rajta, hogy az aratási hálaadó munka minél nagyobb eredménnyel járjon. Isten segítsen erre benneteket. Ezen misszióterületnek juttatott pénz százaknak megnyerését jelenti a kereszténység számára. Imádkozzatok ezért, kölcsönösen bátorítsátok egymást és menjetek előre Krisztus nevében, igyekezzék sokakat rábírní arra, hogy segítsenek a sötét országrészekben a világosság felgyújtásában. Isten minden bizonnal győzelemre vezeti az adventi mozgalmat. Egyetlen ígérete sem maradt beteljesítetlenül. A vég közel. Krisztus munkásai itt bátorságosak és velem együtt küldik üdvözetüket. Nemsokára, miután a munka elvégeztetett és a győzelem ki lett víva, találkozni fogunk az Úrnak országában. Az Úr áldjon meg benneteket és erősítse meg szíveiteket, kezeiteket az ez évi aratási hálaadó munkában.

Spicer W. A.

A választott nép.

Christian L. H.

Szívem kimondhatatlan hálával van tele e reggelen Isten iránt. Ez a nap egy azok közül, melyeket az örökkévalóságon át sem fogunk elfelejthetni. Áldom az Urat azon áldásokért, melyekben népét ezen konferencia tartama alatt részesítette. Hiszem, hogy Isten terve és kegyelme szerint ez a reggel egy új irányzat kezdetét jelenti a hármasság üzenet előrevitelében.

Ez egy egységes konferencia, mely mély lelkiültről tesz tanúságot. Még sohasem volt részem ilyen gyűléseken, ahol oly mélyen égett volna a vágy, hogy az Ur Jézust felmagasztalják és a műben dolgozó férfiakat és nőket Istennel való szorosabb összeköttetésre és mélyebb tapasztalatok szerzésére indítsák. Népünkönél mély és igaz vágyakozás mutatkozik az egyszerű jámborság és Szentlélek keresetése után. Az Ur kész arra, hogy minden szívnek új örömet, új áldást s új kilátásokat nyújtson, az előttünk álló munkáról, és szeretetének véghetetlen forrásairól.

Sokkalta boldogabb voltam semhogy kifejehetném, amidőn a távoli területek csodálatos jelentését hallgattam, s találkoztam önfeláldozó hősiességi misszionáriusainkkal, akik a távoli tájakon a harc-vonalakon dolgoztak, hogy ismertessék Istenünk csodálatos cselekedeteit; s hiszem, hogy mindnyájan azon fenséges szándékkal térünk vissza különböző területeinkre, hogy Isten és Jézus Krisztus általunk és bennünk megdicsőítsék.

Minő öröm találkozunk idősebb testvéreinkkel! Itt vannak közöttünk férfiak, akik gyermekkoromban mint fiatal emberek jöttek hozzánk. A szolgálatban már megöszültek, de mégis közöttünk vannak, imáikkal és tapasztalataikkal támogatnak.

Minő öröm láthatni nemcsak miszionáriusainkat és barátainkat a tengeren túlról, hanem kedves testvéreinket is ebből az Unióból, ahonnan a világozság terjesztése az egész világra kezdetét vette.

A szent nép.

Istennek a maradék gyülekezetet illető eszményeiről kívánok szólni ma reggel. Péter első levele 2 rész 9 versében ezt olvasom:

«Ti vagytok a választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép.»

Azt olvassuk az apostoli gyülekezetekről, hogy Pál és Barnabás nem mindenkor értettek egyet. Voltak hamis atyafiak is, akik bejöttek a gyülekezetekbe, s a különféle bűnök csüggesztették és aggasztották őket; s az apostol mégis így szólítja őket: «Ti vagytok a választott nép, királyi papság.» A papok voltak a törvény tanítói. Ők voltak azok akik ismertették az Ur megtartó kegyelmét, «Szent nemzet, megtartásra való nép.» Barátaim, minden korban ez volt Isten eszménye az Ő gyülekezete

számára. Ez az, amit elvár minden időben népétől s nyilvánvaló, hogy utolsó népétől sem várhat kevesebbet.

Az összes nemzetek gyülekezete.

Istennek ideálja az, hogy gyülekezete kivétel nélkül mindenki számára fennálljon. Az adventi mozgalom nem amerikai mozgalom, nem is német, angol vagy skandináv. Isteni mozgalom ez, az egész világ részére. Nem hordja magán egyetlen nép bélyegét sem, sem nem követi egyes nemzetek rendszereit. Csupán Jézus Krisztust kívánja felmagasztalni, s az Ő üzenetét mindenütt hirdetni. Napjainkban nem egy új üzenetre, hanem a régi üzenetben rejlő új erőre van szükségünk. Erőnk pedig abban rejlik, ha oly prédikátoraink vannak, akik a Szentlélekkel telve hirdetik az evangélium igazságait. Isten azt szeretné, hogy megtaláltassanak közöttünk az összes lelki adományok. «Megharaguvék azért a sárkány az asszonyra és elment, hogy hadakozzék egyebekkel az ő magvából valókkal, az Isten parancsolatainak megőrzőivel és a kiknél vala a Jézus Krisztus bizonyágtétele.» A Jézus bizonyágtétele pedig: «a próféta-ság lelke.» Jelenések 12, 17; 19, 10. Bátorításomra szolgál, amint látom, hogy munkásaink és tagjaink érdeklődése mindjobban a «Bizonyások» felé fordul, mely nekünk a próféta-ság lelke által adatott. Minél inkább szélesbül ez a mozgalom, s minél nagyobb eredményeket akarunk elérni, annál nagyobb szükségünk van a bizonyásokra. Láttam imitt-amott embereket akik megkísérelték kimutatni, hogy a Jézus bizonyágtétele másvalamit jelent, s nem azt amit a Biblia mond; de az Ur azt mondja, hogy az Ő bizonyágtétele a próféta-ság lelke, ami annyit jelent, hogy ez a Szentlélek megnyilatkozása a jövendőlés adománya által.

Az adományok különfélesége.

Isten szándéka az, hogy ezen nép a Léleknek nem csupán ezt az egy adományát birja mert a Lélek adományai közé tartoznak a bölcsesség, az ismeret, a gyógyítás erői is; és tudjuk, hogy ezen utolsó napokban egyetlen adományban sem fogunk szűkölködni; várván a mi Urunk eljövételére. 1. Kor. 1, 7. Isten szándéka nemcsak az, hogy világraszóló mozgalommá legyen ez a mű, s hirdesse a teljes üzenetet a Szentlélek erejében, hanem Isten legnagyobb eszménye népe számára az, hogy «szent néppé legyünk» (Ámen), s kövessük a Bárányt bárhová is menné.

Isten gondviselését látom abban, hogy az elmúlt hónapok és évek folyamán sokan teljes szívvel foglalkoztak a személyes vallásosság, a hit által való megigazulás kérdésével, továbbá azzal, hogy az Urral való összeköttetés révén győzedelmeskedhetünk a bűn felett. Ez nem a jelszavak, frázisok, formák vagy szavak vallása, hanem oly vallás, mely látható az otthonokban, oly vallás, melyet

(Folytatása az 52. oldalon)

ARATÁSI HÁLAMUNKÁNK

az idén

NOVEMBER 1-ÉN KEZDŐDIK,
DECEMBER 15-ÉN VÉGZŐDIK!

U N I Ó N K C É L J A

15,000 naptár terjesztése, mely-
ből egy tagra esik 20 darab.

Minden e munkában résztvevő testvérünk külmissziómunkát végez, hozzájárul misszióink fenntartásához és segít végrehajtani Mesterünk nagy misszióparancsát.

Midőn e felhívásokat olvassátok, lélekben tekintsetek a nagy misszióterületekre és lássátok meg az evangéliumra szoruló milliókat.

Kelet, dél és nyugat területei érettek az aratásra. Érettük dolgozunk e hat héten át; munkánk eredménye az ő javukat szolgálja.

Induljunk bátorsággal és a sikerben bízva ezen munkába, kérve az Urat, hogy áldja meg gyülekezeteinket és minden tagot, aki hajlandó megtenni azt, „ami tőle telik“.

M. U. Belmisszió osztálya

S. K.

gyermek megértene és szeretne, oly vallás, mely egyesíti Isten népét igazi testvéri kötelékben. (Amen.)

Azt olvassuk Ésaiás 62, 12. versében:

«És nevezik őket szent népnek.» Ez egy jövődőlés, mely be fog teljesedni. Barátaim, Isten csodákat tesz e nép megtisztításában! Isten közeledik hozzánk, némelyekhez megpróbáltatások által, másokhoz üldöztetések közepette, s megint másokhoz keserves csalódások és nagy fájdalmak által. Isten szándéka meg fog valósulni, s úgy fogják nevezni őket «a szent nép». És pedig nem a mennyben hanem a földön, a világ bizonyossága lesz ez. «S hívják őket szent népnek az Ur megváltottjainak s téged hívnak: keresett és nem elhagyott városnak.» Itt Isten néhány szóban megmondja nekünk, hogy napjainkban az Ő gyülekezetének milyennek kell lennie, s Istennek meg vannak az útjai, hogy népét erre a színvonalra emelje.

Hívek vagyunk-e magasztos elhivatásunkhoz?

Amidőn Istennek népével szemben való terveiről gondolkoztam, napjában többször is foglalkoztatt engem ezen kérdés: Vajjon megfelelünk-e Isten szándékainak? Vajjon ezen konferencia kielégíti-e Isten céljait? Az Ur megbízza minden gyermekét, hogy mostantól fogva új és nagyobb munkát végezz. De vajjon nem várákznak-e reánk oly rejtett veszedelmek, melyektől óvakodnunk kell?

Talán megbocsájtjátok nekem, — bár nem kérek titeket erre, mert hiszen minden prédikátor Istentől kapott kötelessége, hogy azt szólja ami a szíven fekszik, — ha felemlitek kettőt vagy hármat azon veszélyek közül, melyek nyomasztólag hatnak rám. Az egyik veszély, hogy elhagyjuk egyszerűségünket, az adventi mozgalom egyenes útjait, a hármasságnyi üzenet egyszerű hitét. Az Ur az ő népéről beszél, amikor így szól. «Tartsd meg amivel bírsz.»

Két hónappal ezelőtt — márciusban történt — Macedóniában egy egész gyülekezetünk összes tagjai börtönbe lettek zárva. A bíró elé hurcoltatták, s megmondották nekik, hogy amennyiben el nem hagyják az adventi hitet, összes javaiktól meg lesznek fosztva. A kicsiny adventi gyülekezet vénje felállott s így szólt: Bíró, mintsem lemondjunk ezen üzenetről, mely megmentett bennünket bűneinktől s közelebb hozott Krisztushoz, s mintsem hogy feladjuk boldog reménységünket s ezen üzenetet, inkább megengedjük, hogy elvedd vagyónunkat. Üzenetünk egyetlen jöttáját sem változtathatjuk meg; s bíró, mintsem hogy ezen igazság egyetlen pontját is feladjuk, közülünk mindegyik kész meghalni azért!

A bíró hozzájuk fordulva a következőket mondta: «Ajánlom, hogy ezen szavakat beírjuk a törvényszék jelentéseibe s elvárom, hogy ezt mindannyian aláírjátok.» Sőt. — mondotta az előljáró, — amint beírtátok azt a jegyzőkönyvekbe s ahogyan

aláírjuk azt, úgy is fogunk cselekedni.» Itt van nálam a szó szerinti szöveg ahogyan az jegyzőkönyvbe véteztet.

Ezen szavakat márciusban írták be a törvényszék jegyzőkönyvébe s hogy mi lesz a dolog vége, még most nem tudhatjuk. Annyit azonban mondhatok, hogyha a testvérek hajlandók hitükért ott Macedóniában meghalni, akkor nekünk itt Amerikában készeknek kell lennünk az üzenetért helytállni, ebben az országban, ahol aránylagosan békében élhetünk és fejlődhetünk. Szükségünk van oly lelkületre, mint amellyel azon férfiak bírnak, akik elhatározták, hogy kitaranak az igazság mellett még életük árán is.

Törekedjünk magas erkölcsi színvonalra

Vajjon fennáll-e az a veszély, hogy a világ hoz hasonlatosak leszünk? Követjük-e a többi egyházak útját, hogy minél inkább nagyobbodtak és gazdagodtak annál inkább elvilágiasodtak?

Barátaim, ha ez a veszély itt fennforog, — hiszem, hogy egyetértetek velem ebben — akkor meg kell emlékeznünk arról, hogy «a világ barátságára ellenségeskedés Istennel.»

Hogyha mi vagyunk a szent nép, ha mi vagyunk a királyi papság s mi vagyunk a választott nemzetség, akkor kellő fegyelmet is kell gyakorolnunk gyülekezeteinkben. Nem elég, ha a prédikátor beszél s ha a cikkeket a Review (angol folyóirat) kiadványát, nem elegendő, ha azt mondjuk, hogy «ennek nem szabadna megtörténnie,» vagy ilyen dolgoknak nem volna szabad előfordulni. Isten elvárja e mozgalom vezetőitől, hogy változtassanak azon dolgokon, melyeknek nem szabad megtörténniök. Nemesak szavakra van szükségünk, hanem cselekedetekre is. Fegyelemnek és rendnek kell lenni, ragaszkodás az elvekhez, hűség a kötelesség teljesítésében, hogy önmagától válják ki tőlünk mindaz ami gonosz, s közelebb és közelebb juthassunk Istenhez.

Örvendek azon rendszernek, mely népünk között feltalálható. Mi hisszük, hogy Krisztus rendelkezése szerint, a menü rendjének, kormányzati tervének, isteni összhangjának, az Ő földi gyülekezete által kell képviseltetnie. Népeben kell megdicsőíttetnie; általuk kell az Igazság-napjának a világ előtt teljes fényvel ragyognia. Krisztus bőségesen ellátja gyülekezetét, hogy megváltott és megvásárolt tulajdona által megdicsőíttessék.

Szükséges, hogy ugyanolyan rend és rendszer uralkodjék napjainkban a gyülekezetekben, mint az apostolok idejében. Ügyünk fejlődése nagy mértékben függ a különböző szakosztályok működésétől melyeket tehetséges és alkalmas egyéneknek kell vezetniök.

Isten felszólít bennünket, hogy minden hamis látszatot kerüljünk. S amit különösen hangsúlyozni kívánok, azt kivehetjük szövegünk ből, melyet beszédem kezdetén felolvastam: «Ti vagytok a vá

lasztott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép » Miért? Mit akar Isten ezzel a néppel? «Hogy akik hajdan nem nép voltatok, most azonban Isten népe vagytok: akik nem kegyelmezettek voltatok, most pedig kegyelmezettek vagytok,» — miért hivattattunk el, mint megvásárolt nép? — «hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket.» 1. Péter 2, 9. 10.

Jézus mondotta Péternek, amikor az alázatos-ság intézményét elrendelte; «Ha meg nem moslak, semmi közöd sincs énhozzám.» János 13, 8. A lábmosás elrendelése szolgálatot jelképez, segítvén

leges. Ha láthatnók, hogy Isten hogyan készítette elő az utat, ha láthatnók, hogy az angyalok hogyan munkálkodnak az emberek szívein; ha láthatnók az idő rövidségét s hogy mily gyorsan következik el ránk a megpróbáltatás utolsó napja, felköltenők önmagunkat, s oly buzgalommal látnánk a munkához, mint ahogy még eddig sosem tettük.

Odaát Angliában Londonban a világ e fővárosában az utolsó két évben a lefolyt legnagyobb vallási-gyülekezések az adventista előadások voltak. Százával és ezrével gyülekeztek össze a népek, hogy ezt az igazságot hallják.

Nyugat-Afrikában — hol néhányan közülünk

Testvéreink mindnyájan emlékezni fognak az 1924. évben tartott ötven éves missziójubileumunkra, mikor 1924 augusztusában Egész Európában egy afrikai kórház részére gyűjtöttünk.

Nos, ezek az adakozások elérték céljukat, s adományaink elvégezték azt a munkát, amelyre hivatottak voltak. A kórház ma már készen áll és orvosa dr. Madgwick atyafi a következőket írja: „Régen kezdtünk álmodozni arról, hogy milyen szép lenne ha itt lent Afrikában egy kórházunk volna. És ma álmodunk beteljesedve látjuk. Kemény munka árán elkészült az épület, mely a kórházat fogja képezni.

A skodsborgi szanatóriumunkból Olsen és Neilsen testvérnők már megérkeztek és nagy segítséggel bizonyultak. Minden oldalról érkeznek betegek, néha száz kilométerről is. Igyekszünk ezen népnek megmutatni, hogy milyen célból segítünk rajtuk, hogy mi készített bennünket erre és bizunk az Urban, hogy a szíveség és kedves bánásmód, melyben nálunk részesülnek, meg fogja nyerni szívüket és lelküket az Üdvözítő számára.”

Adjunk hálát az Urnak ezért az újabb előrehaladásért egy távoli sötét földrészen.

S. K.

egymásnak, szolgálván egymásnak. Jézus Krisztusban csak akkor lehet részünk, ha érette önmegtartó szolgálatot teljesítünk, «hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket.»

Az Ur beszélt hozzánk a mi időnk hatalmas evangéliumi üzenetét illetően. Ő azt mondja, hogy most van a kellemes idő. Most, épen most itt az ideje, hogy az Urért munkálkodjunk.

A világ helyzete egészen különleges.

Ez az öreg világ eped az üzenet után. Tényleg barátain, a világ jelenlegi helyzete egészen külön-

künn voltunk néhány hónappal ezelőtt — missziónáriusaink említették nekünk, hogy mindenfelől, olyan tartományokból, melyeket «a fehér ember sirjá»-nak neveznek, törzsek jönnek hozzánk s missziónáriusokat kérnek. Egy bennszülött fiúnk elment egyedül oly helyre, ahol azelőtt keresztény sosem járt s nem telt még el egy év sem, s máris ezek ünneplik a szombatot s keresztségre várnak.

Észak-Absziniában egy egyedülálló missziónárius állomásozik. Nehéz oda másokat kiküldeni. Nemrég emberek jöttek az állomásra. Hat hétig utaztak, hogy odaérjenek. Elmentek a katolikus misszióhoz, elmentek a protestáns misszióhoz s vé-

gül elvezették őket a mi misszióállomásunkra. Mohamedánok voltak, akik a mohamedán vallásban nevelkedtek. Jelentették, hogy kétszázan vannak, beleértve törzsük vezető embereit, akik elfordultak az izlámtól s elfogadták a Krisztust, de ők oly Krisztust akarnak, aki a szombatot adja nekik. Azt a Krisztust kívánják, aki a teljes üzenetet hozza nekik. Nem tudták megérteni a többi missziók formáságát, ceremóniáit és embercsinálta tanait, s felszólítottak bennünket, hogy menjünk velük. S emberünk egyike el is ment velük. Az út három hónapot vett igénybe. Néhányat nemrég alámeríthettünk s nagyszámmal várják a következő keresztiséget is.

Ezek csupán kiragadott példák annak az ismeretére amit az európai-divízió területein mindenfelé találhatunk. Népek jönnek az igazságba. Népek vágyakoznak, hogy az üzenet elküldessék hozzájuk.

Európa déli részéről, az Adria partjáról egyik testvérünk levelet kapott egy ottani csoporttól. Európának ezen a részén adventisták sosem jártak, csupán egy egyedülálló testvérnőnk, aki elhagyván szülőföldjét, ottan terjesztette irodalmunkat. Munkásunk meglátogatta ezt a csoportot, akik már szombatot tartottak s keresztiségre vártak. Összehívta őket egy éjjelen. A várost tekervényes utakon, hegyeken, halmokon keresztül egyenként elhagyták s az óceán partján gyülekeztek, ahol megkeresztelte őket. Űrvacsorát szolgáltatott s gyülekezetté szervezte őket. Ez hat hónappal ezelőtt történt.

A keresztiség és a szervezés után a papok és a rendőrség azonnal üldözöbe vette őket s nekik menekülniök kellett a szélrózsa minden irányába. De mondhatom testvéreim, ezek az emberek elfogadták Jézust s azt tapasztaljuk, hogy azok, akik szenvedések és üldözések közül jönnek az igazsághoz, szilárdan és hűen kitartanak mellette s híven segítik ezt az ügyet mindhalálig.

Igaz, hogy a nehézségek sem hiányzanak. Németországban a könyvterjesztés nehezen halad. Jól előkészített irodalmunknak befolyása azonban mindenütt érezhető. Két-zer annyi adventista-testvérünk van most Németországban, mint amennyi volt a háború előtt. Nemsokára eléri tagjaink létszáma a 40,000-et. A papok minden lehetőet elkövetnek, hogy munkánkat akadályozzák. A katolikus püspökök és papok az evangélikus pü-pökökkel és papokkal karöltve igyekeznek irodalmunk terjesztésének gátat emelni.

Isten műve előrehalad.

Ha itt el akarnám beszélni megpróbáltatásainkat s az üldöztetéseket, akkor előadásom igen hosszúra nyúlna s fárasztana. Mi nem panaszkodunk. Nem is csüggedünk. Mi látjuk, hogy Isten műve jól előrehalad; s mondhatom testvéreim, mindezek szolgáljanak számunkra intelmül Istentől, hogy ébredjünk s fejezzük be e művet.

Misszióalapjaink nagy szükségben vannak. Ha rendelkezésünkre állana az európai divízió részére évente további 150 ezer vagy 200 ezer dollár, kiküldhetnénk egy egész sereg missziómunkást s rövid időn belül újabb tízezer tagot nyerhetnénk. Európa némely tekintetben époly szükségben van, mint Afrika vagy Kína.

Szeretném, ha láthatnátok európai népünk adakozó készségét. Sok helyütt oly családapák, akik nem keresnek heti öt dollárnál többet, oly hűen beadják tizedüket és áldozataikat, ahogy Amerikában ritkán tapasztalható. Vannak Németországban s Európa egyéb részeiben nemcsak százzámra, hanem ezrével is híveink, akik tíz évvel ezelőtt jó-módban éltek; volt kis házuk, bank-folyószámlájuk, volt valami kis vagyukájuk, mellyel az ügyet támogatták. De a pénz inflációja folytán s egyéb pénzügyi és gazdasági nehézségek által ez a réteg teljesen tönkrement.

Néha, ha amerikai farmerjeinkre gondolok, — s nagyon otthonosan érzem magam itt, mert hiszen elnök, unió elöljáró voltam s 14 évet szenteltem a Lake-Unió szolgálatában s négy évig Milwaukeeben dolgoztam — és az itteni városokban élő testvérekre, akkor azt mondom magamnak, hogyha amerikai testvéreink oly mértékben kezdenének adakozni, mint népünk Németországban, Nagybritanniában, Skandináviában, vagy Európa keleti és déli tartományaiban, akkor misszió adakozásaink a következő hat hónapon belül megkétszereződnének.

Hiszem, hogy reánk kell szállania az Isten Lelkének, s erős válaszfálnak kell létrejönnie közöttünk és a világ között. Nemcsak arra van szükség, hogy 50 dollárt adjunk, hanem 1000-et és 5000-et. Nem sokan tehetik ezt, de mégis többen, mint önmaguk gondolnák.

Óh, ha láthatnátok — mint ahogy közülünk néhányan látják — azon körülményeket, melyek számítóan e művet megállítani és hátráltatni kívánják, hogy megrabolják az adventistákat azon eszközöktől, melyeket Isten adott nekik e mű támogatására, akkor az adakozások emelkednének, hűségünk elmélyülne s oly missziói tevékenységet fejtenénk ki, mint amilyenre Isten vágyakozik és számot tart.

A mű befejezése.

Sokszor hallom, hogy ezt kérdezik: «Hogyan áll a mű befejezése?» Barátaim, vajjon gondoltok-e erre valaha? Ha minden adventista évenként csak egy új tagot gyűjtene, két év alatt egy millió adventista volna a földön. A múlt évben tagjaink száma 250 ezer volt, jövőre félmillió, s két év múlva egy millió tagunk lenne.

Istennek népével szándéka és terve van, mely kiterjedtebb, mint ahogy azt mi elgondolhatnók. **Gyorsan előáll az a helyzet, hogy mi leszünk a földön az egyetlen nép, mely a Jézus Krisztus evangéliuma mellett kitart.** Még a mi misszióinkban

Magyarok között — Észak-Amerikában.

A milwaukeei áldásos generálkonferencia befejezte után előjogom volt az Egyesült-Államok keleti felén fekvő magyar gyülekezeteket meglátogatni. Huenergardt atyafi, aki miután 1919-ben Magyarországból visszatért, s amellet, hogy a Broadview-kollégiumban tanítói minőségben működik, még a magyar, román, szlovák idegen ajkúak közötti missziótevékenységet is irányítja; ő volt az én szívélyes és szolgálatkész kísérőm a gyülekezeteken keresztül.

Chikágó, Toledó, Cleveland, New-York és Bridgeport városokban kedves magyar testvérekkel és előretörő gyülekezetekkel volt alkalmam megismerkedni. Ha a kicsiny, sokatigérő munkáscsapat, Istenre tekintve, szorgalmasan és céltudatosan dolgozik és a k. testvérek missziótevékenységüket a munkásokéval összekapcsolják, akkor az Egyesült-Államok nagy számú magyarsága közötti munka nagy reményekre jogosít.

Örömmel számolhatok be arról is, hogy a legtöbben, amellet, hogy új hazájuk adventművének előhaladása iránt érdeklődnek, figyelmet tanusítottak az üzenet terjedése iránt régi hazájukban is. Azon magyar unióból való tapasztalatok, melyekről a különböző gyülekezetekben beszámolhattam, valamint amelyeket én személyesen szerezhettem ottani testvéreinknél és barátainknál; bizonyára a szeretet és összeköttetés hídját fogják képezni az itteni és ottani mű között.

Bridgeportban, ahol Móczár testvérek vették ki az evangélium hálóját, alkalmam volt két kedves lelket megkeresztelni. Feledhetetlen marad számomra az összegyűlt magyar és szlovák testvérek öröme és ünnepi hangulata.

Móczár atyafi szeptember 1-től magyar tanító gyauánt fog működni broadviewi misszióiskolánkban, ahol Huenergardt atyafit fogja helyettesíteni, aki ezentúl teljes idejét és ere-

jét a magyarok, románok és szlovákok között folytatandó idegennyelvű missziómunkára fordíthatja az Egyesült-Államok keleti részén.

Itt még nagyon sok a tennivaló. Egyedül New-Yorkban annyi magyar él, mint amennyi Szeged lakosainak a száma. Az Egyesült-Államok nagy keleti gyárvárosaiban is ezer-számra laknak magyarok, akiknek hallani kell az üzenetet. Emlékezzünk meg imáinkban ezen munkáról, hogy az Ur szőlőjének ezen részébe is küldjön munkásokat.

Július 8-án, a többi testvérekkel egyetemben, a «Deutschland» nevű hajón elhagytuk az amerikai partokat. Nagyszámú testvériség, különösen a new-yorki gyülekezetből, szívélyesen búcsúzott tőlünk a kikötőben. 12 óra után — az indulási jel kiadásával — még néhány gyors búcsúszót válthattunk; azután a hajó mozgásba jött és ismét nekiindultunk a végtelen tengernek, ezúttal azonban már a kedves Otthon felé. Lassan eltűnt a 7 millió lakosságú New-York felhőkarcolóival együtt szemeink elől.

Nyugodt utazásunk volt. Bár két napig kissé viharos volt a tenger, csak kevés számú utas kapta meg a tengeri betegséget. A mi hatalmas, kétcsavaros gőzösünk, melynek hossza 600, szélessége pedig 75 láb volt, alig reagált a hullámok ostromának. Július 18-án Isten segítségével Cuxhavenben ismét partraszállhattunk.

Visszatekintve az áldásdús konferencia órákra és kiküldötti minőségben szerzett tapasztalataimra, a zoltáríróval együtt mondhatom: «Hatalmasan cselekedett velünk az Ur, azért örvendezünk.» Zsolt. 126, 3.

Segítsen az Ur mindnyájunknak, hogy új bátorsággal és buzgalommal működhessünk érte és a kutató lelkek érdekében.

Minck A.

Huenergardt J. H. atyafi.

is beigazolódik ez. Egy bizonyos állomáson a misszionáriusok egész tábora feladta Krisztusba vetett reménységét; nem hisznek Krisztusban, nem hiszik, hogy holtaiból feltámadott. Voltak ott azonban laikus tagok is, akik nem csatlakoztak a tagadás ezen tanaiban a misszionáriusokhoz s ezek elhagyva régebbi felekezetüket, hozzánk csatlakoztak.

Ez a nép helytáll a régi örömhír mellett, hisz annak régi erejében; s **nemsokára úgy fog a világ ismerni bennünket, mint azon egyetlen protestáns testületet a világon, mely tényleg felkel a hithagyás nagy mozgalma ellen** s ezt az evangéliumi üzenetet az Úrnak lelke és erejében hirdeti nemcsak a keresztény országokban, hanem pogány és mohamedán államokban is.

Midőn azon időre gondolok, melyben most élünk, továbbá Istennek szándékaira s az előttünk álló csodás kínálkozó alkalmakra, az érzésektől túlradok. Szívem Istenhez kiált, hogy ébressze fel e népet; hogy hozza meg a kellő reformokat; hogy segítsen amerikai testvéreinken, akik békekészen élnek, hogy siessenek terjeszteni ez üzenetet s lemondván tulajdonaikról, küldjenek ki a távol Keletre nem csupán 20 családdal többet, hanem százat. Nincs korlátozva lehetőségeink határa, ha helyesen tervezünk s helyesen munkálkodunk. Ha helyes terveket terjesztünk népünk elé, ők mindig fedezik a szükségleteket.

Mily csodás előjog, mily csodás öröm adni és odaadni az Úr Jézusnak. Kívánom, hogy imádkozzunk az üldöztetéseket elszenvedő népünkért. S kívánom, hogy imáitokat ajándékaitokkal bizonnyítsátok be. Imádkozzatok a pogányok között élő misszionáriusainkért s bennszülött testvéreinkért a távoli területeken.

Előhaladásunk Oroszországban.

Itt van Nagy-Oroszország. Ma Oroszországban — melynek lakossága 120 millió — 100 nyelve közül 21 nyelven folytatjuk munkánkat. Ezen nagy hirodalom minden részén Isten műve sietve halad előre; s megemlíthetem, hogy az oroszországi viszonyok nagyon javulnak. Isten bizonyos mértékig békét nyújt, amiért nagyon hálásak vagyunk.

Megengedték nekünk, hogy a Bibliát 10,000 példányban kinyomathassuk orosz nyelven. Engedélyt nyertünk egy kis misszió iskola megnyitására is. Löbsack testvér, az ottani misszió feje, tavaly 28,000 mérföldnyi utat tett meg. Bejárta a Kaspi-tenger vidékét, Turkesztánt, ahol még sohasem járt adventista munkás. S bárhova ment, mindenütt híveket talált, akik örvendeztek az Úrban s keresztiségre és a gyülekezeti közösségbe való felvételre vártak.

Löbsack testvér visszatérve körútjáról, melyen hosszabb utat tett meg, mintha az egész földet körülutazta volna, nagyon érdekes beszámolót küldött nekünk. A háború és a háború utáni éhségek s a legnehezebb tél (1921) alatt a testvérek fel-

szólították, hogy ne utazgasson, mert igen veszélyes. «A csapások és forradalmak pusztítanak felettünk.» Azonban Löbsack testvér így felelt nekik: «Utaznom kell, mert Isten az ő népe szolgálatára hívott el engem.»

Mindaddig látogatta a testvéreket, amíg kiütéses tifuszban meg nem betegedett. Felesége és gyermekei három hónapon át nem tudták, hogy merre van, él-e még, vagy meghalt. Egy kis faluba szállították, ahol a nép befogadta. Nem tudták, hogy kicsoda, de ő beszélni kezdett velük az Ur Jézusról s a nép beszélte el nekem, hogy eszméletlen állapotát megelőző tíz napon keresztül, szalmáján feküdve, csaknem az egész faluval megismertette Krisztust.

Az emberek intették, hogy ne beszéljen, ne dolgozzon, ne erőltesse magát, mert ha a ragály végső stádiumához érkezik, nem lesz ereje ellenállani.

Ő azonban mondotta: «Ameddig lélekzeni tudok, ameddig öntudattal bírok, beszélni akarok e népnek az Ur szeretetéről, aki meghalt értük.»

Mondom nektek, hogy erre a lelkiültre van szükségünk. Szükségünk van rá, hogy ez vezessen bennünket adakozásainkban, munkánkban és szenvedéseinkben, és ha szükséges, meg is tudjunk halni az Ur Jézusért.

Komoly imám e reggelen, vajha Isten ne csalatkoznék népében, ne csalatkozzék bennünk, mint a generálkonferencia tisztviselőiben, unió-előjáróiban, titkáraiban s egyetlen munkásában és egyetlen testvérünkben sem.

Szeretett kedves testvéreim! Vajjon ne engedjük-e e reggelen Istent e konferencián nagy szándékai szerint működni bennünk? Csodás jelentéseket hallhattunk. Olyan konferenciánk volt, melyhez hasonlót soha ezelőtt nem láttam s Isten szándéka, hogy e konferenciából s e reggeli összejövetelünkéből új élet, új erő, új öröm, új egyetértés, új önfeláldozás és új hűség áradjon ki Ő iránta. Helyezzük magunkat mindayájan az Ő oltárára, hogy száját akarata szerint felhasználhasson bennünket dicőségének hirdetésére s művének befejezésére. Isten adja ezt nekünk az Ő nevéért.

„Hogy a mi utaink nem tetszenek Istennek, annak az a mutatója, hogy az Ő utai nem tetszenek nekünk.”

•

„Isten gondviselése olyan, mint a Héber Biblia: a végén kell kezdeni és visszafelé olvasni, hogy megértsük.”

Kivonat

kiadóhivatali művünk jelentéséből a Milwaukeeban megtartott generálkonferencián.

Közösségünk tevékenysége leginkább kiadóhivatalaink és könyvterjesztő evangélistáink működése által válik szembetűnővé. Azon önfeláldozó munkát, semmi nehézségtől, akadálytól vissza nem riadó bátorságot csak az tudja igazán értékelni, aki már maga is dolgozott egyszer a mű ezen ágában s maga is tapasztalta, mit jelent napról-napra örömmel, bizalommal, a nehézségekkel dacolva, a kitűzött célt elérni. Bár nemcsak nálunk, Magyarországon, hanem számtalan más országban is rosszabbodtak a viszonyok; az eléink tárt jelentések mégis az eladott könyvek számának igen nagy emelkedéséről számolnak be.

A számszerű jelentések rendszeresen nem igen érdekesek. Ha azonban arra gondolunk, hogy az utolsó tíz évben 2800 milliárd korona értékben terjesztettünk könyveket, és hogy ezen összeg 1070 milliárd koronával nagyobb, mint az előtte való 70 év teljes forgalma; ez azon adventistákban is felébreszti az érdeklődést, akik számára a száraz számadatok különben nem sokat jelentenek.

Nem az a legfontosabb számunkra, hogy 2800 milliárdnál több értékű könyv lett eladva, hanem hogy ezen könyvek az igazságot tartalmazó lapjaikkal mindenütt áldást teremtenek és az ezen eszköz által megnyert lelkek száma állandóan növekszik.

Ma 53 jól felszerelt kiadóhivatalunk és lerakatunk van 33 országban, ahol 128 nyelven állítunk elő iratokat. Csak a legutolsó négy évben 28 új nyelvvel tudtuk szaporítani kiadványainkat. Ezen iratok 177 folyóiratból, 1012 különböző tartalmú könyvből 719 füz. könyvből és 2661 traktátusból: összesen 4659 darab különböző nyomtatványból állanak.

A számtalan önkéntes adomány, a testvérek erőfeszítése a nagy misszióhét alkalmából és kiadóhivatalaink nagymérvű önkéntes segítsége által képesek voltunk arra, hogy egyes kiadóhivatalokat talpra állítsunk.

Néhány adat rámutathat arra, hogy könyvterjesztő evangélistáink működése milyen áldásos volt szerte az egész világon. A Filippi-szigeteken sok gyülekezet nekik köszönheti megalakulását. Az ő elmunkájukat azután a biblíamunkások folytatják, akik — hogy csak egy példát említsünk a sok közül — két helységben száznál több igazságot szomjúhozó lelket találtak.

Minél több iratot adunk el, annál inkább növekszik tagjaink száma. Van egy nagy gyülekezet, amely a «Nagy Küzdelem» című könyvtől vette eredetét. Egy más helyen egy könyvtár egyedül 100 lelket nyert meg. Közép-Amerikában a leg-

nagyobb ellentállás dacára is 92-re emelkedett könyvterjesztő evangélistáink száma, akik az elmúlt évben 10 milliárd korona értékben adtak el iratokat.

Délamerikában a könyvterjesztőnek sokkal nagyobb jelentősége van, mint más országokban. Az egymástól végtelen nagy távolságban fekvő farmokhoz csak általuk juthat el az üzenet. Chilében egy fiatal tanuló, aki a szünidő alatt tandíját akarta könyvtárúsítás révén megszerezni, ezen a téren egy világrekordot ért el. Egy hét alatt 15,300 pesoért, azaz 128 millió koronáért vett fel megrendeléseket.

Európában is tapasztalhattuk az Ur gazdag áldását. Az utóbbi négy év alatt 26 kiadónk és lerakatunk — a számtalan akadály és üldöztetés dacára — 170 milliárd korona értékben helyezte el iratokat. A mű ezen ága állandóan növekszik és nem csekély mértékben járul hozzá az egész mű elterjedéséhez.

Az afrikai területeken, a hollaudok, angolok és bennszülöttek között, az utolsó négy évben összesen 17 milliárdot értünk el. Így hát még ezen terület is növekedésről számolhat be az előbbi négy évvel szemben. Itt is gazdag gyümölcsöt termelt ezen munka.

Dél-Ázsiában is irataink egyre növekvő elterjedtségéről kapunk hírt. Ott, ahol három évvel ezelőtt még egyetlen önfenntartó missziómunkás sem működött, most 30 ifjú bennszülött ajánlotta fel magát az Urnak ezen munkaág számára és sokkal nagyobb benső kielégülést találnak ezen hivatásban, mint előbbi munkakörükben.

Mindent összevetve, mindenütt művünk előhaladásáról számolhatunk be. Bizonyára Isten keze az, amely mindent oly bőle-sen irányít. Ha majd népünk feladata be lesz fejezve, s mi Isten trónja előtt állunk, akkor fog csak kitűnni, hogy mily nagy részük volt a könyv-evangélistáknak a világ evangélizálásában.

*

* *

Szeptember 12–16-ig tartottuk a magyar unió könyvevangélistáinak tanfolyamát Budapesten. Az unió és segédkönyvtárús vezetőkn kívül kb. 70 könyvevangélista vett benne részt. Mint külföldi vendégeink jelen voltak, a generálkonferencia részéről Town atyafi, az európai divízió részéről Weaks atyafi és a keletnémet unió részéről Posch atyafi, akik tapasztalataik gazdag tárával nagy szolgálatára voltak a tanfolyamnak. Az unió és kiadóhivatal részéről is többen résztvettek az összejöveteleken. Az Ur segítségével ily módon a tanfolyam nagy áldásul szolgált az összes résztvevők számára. Meg erősödve és tapasztalatokban bővülve születtek szét a könyvevangélisták, hogy az ország különböző pontjain ismét felvegyék azt a munkát melyben az irodalom által lelkeket igyekeznek megmenteni az Ur számára.

Belmisszió.

E rovatért SOHLMANN KÁROLY felelős.

Egy hír, mely Isten gyermekeit öröme hangolja.

Üdvözítőnk nagy parancsa: «Menjetek...» És a küldöttek mennek és menni fognak, míg Ő el nem jön.

Az ez évben tartott generálkonferencia gyűlése 160 új misszionáriust küldött ki a nagy munkaterületre, ú. m.:

Európa	2
Ausztrália	5
Dél-Amerika	30
Távoli Kelet	38
Afrika	24
Dél-Ázsia	14
Közép-Amerika	43
Hawai	4
Összesen	160

Egyetlen felekezeti sem küldött ki még ennyi misszionáriust egy gyűlésről.

Szívünk újjong ez eredmény fölött, mert ez a mű befejezését jelenti. De tudjátok, mit jelent még e százzalvan atyafi és testvérnő kiküldése? Jelent számunkra új terhet; jelent az itthoniaknak több munkát és nagyobb odaadást, mert támogatásuk az itthoni gyülekezetekre hárul. *Ne felejtsetek el őket, kik mint újjonczok a bányá mélyébe mennek, hanem fogjuk erősen a «kötelet».* S. K.

Szombatiskolai osztály.

E rovatért SOHLMANN KÁROLY felelős.

Gyermekeink megmentése.

Szombatiskoláink a menny felé vezetik gyermekeinket, és Isten kezében gyermekmentő eszközt képeznek. Ha ezt a munkát nem végzik szombatiskoláink, úgy munkájuk csak fél siker. A szombatiskola hatása gyermekeink szívére mély és nagyon jól megfigyelhető. Amint felnőnek ezek a gyermekek, szívük, miként a kéz, megkérgesedik és elveszti érzékenységét. Ezért olvassuk Prédikátor 12. rész 3. versében: «Emlékezzél meg a te Teremtődről a te ifjúságod idejében.» A lelkiismeret a fiatal korban erős és hangját elfojtani nehéz; később már erőfeszítésbe kerül azt feléleszteni.

Az a kérdés, hogyan érhetjük el gyermekeink nevelésében a legjobb eredményt. A «Bizonyosságok» ötödik kötete 390. oldalán ezt olvassuk: «A gyermek vallásos tapasztalatai befolyásolva lesznek azon tanítások által, melyeket fiatalon nyer és

azon jellem által, amelyet gyermekkorában formál.» Szülők, oktassátok gyermekeiteket. Oktassátok őket, midőn elmennek és visszatérnek, midőn felállnak vagy leülnek; oktatásra oktatást, intésre intést adjatok. Tegyetek meg mindent az irányban, hogy gyermekeitek hűségesen tanulmányozzák Isten igéjét. A szülőknek karöltve kell dolgozni a tanítókkal, hogy a gyermek lássa, hogy a szülők értékelik mások nevelő munkáját. Az Úr áldása fog azon a családon nyugodni, ahol a gyermekek legalább napjában egyszer az asztal köré lesznek gyűjtve és kedves módon tanulmányozzák a Bibliát, ahol a szombatiskolai leckét minden gyermek kívülről tudja, ahol a gyermekek vágyódnak a gyermekiskolába.

Hol vannak bárányaink? Megvan mind, vagy hiányzik egy, kettő, három? Dolgozunk megmentésükön? A bárányokat — fiúkat és leányokat — most kell nevelni és az Ur követésére tanítani; míg természetük könnyen változó, jellemük gyöngéd és formálható, addig kell őket Krisztus kép-mására alakítani. Az igazi eledelt megfelelő időben kell nyújtani nekik. S. K.

Ifjusági osztály.

E rovatért SOHLMANN KÁROLY felelős.

A misszionárius szolgálata.

E kivonat Andersen W. H. atyafi kínai misszionárunk beszédéből való, aki harmincegy éve el családjával elszigetelten a tibeti határon.

«A napokban odaát Franciaországban beszéltem iskolai ifjuságunkhoz midőn egy fiatalember jött hozzám és ezt mondta: Nagy áldozat lehet oly messzire menni, és elszigetelten élni. Nincs társaságtok, nem érintkezhetek senkivel, nincs semmi szórakozástok.»

Ő azt mondta, hogy nagy áldozat lehet ez. Nos, kedves fiatalok, ha mártírlélekkel mentek oda le, ha magatokat sajnáljátok, akkor inkább ne menjetek. Emlékezzetek arra, hogy Üdvözítőnk a legélesebb rendreutastást akkor tette egyik tévelygő tanítványával szemben, midőn arra kérte Jézust, hogy kimélje magát, midőn Jézus kijelentette, hogy nemsokára keresztre lesz feszítve. Péter mondá: «Uram kiméld magad.» Hasonlóképpen az a misszionárius, aki kezdi magát sajnálni, és kemény sorsa miatt maga iránt részvétellel kezd lenni, jobban tenné, ha mindjárt haza menne, vagy inkább maradt volna otthon mielőtt kiment volna, mivel Isten művében nincs hely ilyen egyének részére.

Ez a fiatalember odaát Európában az áldozatról beszélt. Kedves fiatalság én ezt a szót már régen kivágtam szótáramból. Ilyen szót nem találtok szótáramban. Már régen nincs benne. Én a munkában soha nem tettem áldozatot és nem hiszem, hogy valaha tenni fogok, mivel nem hiszem, hogy

ilyesmi lehetséges. Részemre ez az üzenet csak nyereség volt és még ma is az, és azt hiszem, hogy ezt be is bizonyíthatom néktek.

Ha valakinek háza volna és azt eladná és azt mondaná néktek, hogy áldozatok árán adta el, mit értenétek ez alatt? Ez alatt mi azt értenénk, hogy az eladásnál valamit veszített. Nos alkalmazzuk ezt a misszionárius életére és keresztény tapasztalatainkra.

Én feladom bűneimet. Azok sok kiulódást, bánatot és sok nyugtalan éjszakát okoztak nékem, én feladom őket és helyébe Isten igazságát kapom. Van ebben valami áldozathozatal?

Életemnek egy néhány rövid évet Istenem szolgálatában töltöttem ott távol a kínaiak között. Nemsokára harmincegy éve lesz már annak, hogy kint vagyok és remélem, hogy életemnek hátralévő részét is ott tölthetem el. A legboldogabb temetés, amelyet nyerhetek, a legboldogabb halál, melyet kívánhatok lenne az, ha valamelyik úszáson halnék meg, midőn úton leszek új misszióállomásokat keresni.

Egy néhány évet adok itten a földön Isten szolgálatának és helyébe kapok egy oly életet, amely hasonlít Isten életéhez. Mi áldozat van ebben?

Itten keményen szerzett pénzből valamit e mű elöbbrévitelére adok, ennek helyében oly városban nyerek örökséget, ahol annyi lesz az arany, hogy az uccák kövezésére használják. Van valami áldozat egy ilyen cserében?

Feladom ezt a kis kunyhót, amelyben itt lennt élek, amely otthonom, ha otthon vagyok és egy napon majd kapok egy olyan házat, melyet Jézus készített részemre. Gondoljátok, hogy nehéz lesz kiköltözni az egyikből a másikba? Gondoljátok, hogy van ebben valami áldozat?

Ó, kedves fiatalság, az egyetlen áldozat amelyet ismerek az azon áldozat, melyet a mester hozott. Ő feladta a mennyet, elhagyta annak dicsőségét és minden hatalmát, az angyalok imádatát és lejtött erre a világra.

Segítsen minket az Ur, hogy ily látomást szerezzünk az Ő munkájáról, hogy ne lássunk e munkában áldozatot, hanem örömet és boldogságot, hogy életünket lelkekért való szolgálatban ontsuk ki.»

Könyvárusítás.

E rovatért WICKLEIN ALFRÉD felelős.

Új nevünk!

White testvérnő bizonyágtételeiben «A könyvárus az evangélium szolgája» cím alatt a következőket olvashatjuk:

«Az értelmes, istenfélő, igazságot szerető könyvárus megérdemli, hogy tiszteletben tartsák; mert ő olyan állást tölt be, amely egyenrangú az evangélium prédikátoráéval. Az evangélizáló könyvterjesztés művelével semmi sem hasonlítható össze.» «Ha meg-

látogatjátok az embereket, mondjátok nekik, hogy ti az evangélium szolgálói vagytok és Uratokat szerettetek.»

Ezen bizonyságokra támaszkodva és mert a mi munkánk nem hasonlítható egy világi «könyvárus» munkájához, kértük az unió bizottságát, hogy számunkra az «könyvevangélista» név használatát engedélyezze. Mivel a könyvterjesztés munkája az utóbbi években mind magasabb nivót ért el; a bizottság teljesítette is kérésünket. A hatóságok előtt továbbra is «könyvügynök» néven szerepelünk.

Kérjük testvéreinket, hogy erről tudomást vegyenek és közösségünkön belül ezentúl kizárólag a «könyvevangélista» nevet használják.

Wicklein A.

Törjek bár magasra.

Törjek bár magasra
És bár mindig győzzek,
S a harcom jutalma
Legyen arany, kincsek,
Bár virágot szórjon
A sors az utamra:
Jó a szürke alkony
S mindnek hull a szirma.

Ragyogjon utamra
Napfény, kikelet,
Rakjak bár halomba
Aranyhegyeket,
Mindez csak talmi,
Csalóka fény:
Marad a semmi, ha jön az éj.

Érjünk bár el mindent
E földi létben,
Hirdesse nevünket
Hír, dicsőség, érdem:
Az egész, csak kurta
Tiszavirág álom!
Mindent itthagjunk a
Haláloságyon.

Boldog, kinek lelke
Olyan kincsek tára,
Mit nem áshat földbe
S nem emészthet rozsdá.
Nem hervad el élte
Illatos virága,
Ráragyog az Éden
Örök boldogsága.

I.

Isten csodálatos munkálkodása a pogányok között.

Branson W. H.

Olvassuk együtt Ésaías 54, 1—3 versét.

«Ujjongj te meddő, ki nem szültél, ujjongva énekelj és kiálts, ki nem vajudtál, mert többek az elhagyottak fiai a férjnél való fiainál, azt mondja az Úr.»

«Szélesítsd ki a sátorod helyét és hajlékaidnak kárpítjait terjesszék ki; ne tiltsd meg; nyújtsd meg köteleidet és erősítsd meg szegeidet.»

«Mert mind jobb, mind balkezre kiterjedsz, és magod népeket vesz örökségbe, és pusztá városokat megnépesítnék.»

Felolvasott első versünk azt mutatja, hogy lesznek földünknek olyan területei, ahol a pogányság uralkodott, s ahol nem születtek Istennek gyermekei midaddig, amíg el nem jött Isten utolsó üzenetének ideje. Most azonban ezen területek az Isten országa számára több gyermeket fognak adni, mint sok oly tartomány, mely több világosságot kapott s nagyobb alkalmi voltak.

Az üzenet előretör úgy jobbkéz, mint balkez felől. Isten azt parancsolja népének, hogy erősítse meg az előőrsoket, hosszabítsa meg a köteleket s készüljön elő nagy munkára s nagy mozgalomra.

Sokszor csodálkoztam, hogy mit jelent ez az előretörés oly területeken, amelytől azt nem várnók. Hiszem, hogy azon történetek, melyeket itt előadok, segítségtekre lesznek annak felismerésében, hogy Isten e felolvasott szövegeket szemeink láttára beteljesíti.

Kilenc vagy tíz évvel ezelőtt egy bennszülött vándorolt Észak-Transvaalból fel Rhodesia partjaihoz, a Basutoországba, ahol kb. 2—3 millió bennszülött él, akikhez még nem jutottunk el.

Ez az ember érintkezésbe került egyik misszióállomásunkkal, ahol két-három napot töltött. Bennszülött munkásunktól meghallotta az üzenetet, mely szívében gyökeret vert. Azután visszatért hazájába többszáz mértföldnyire északra, s mi teljesen elefejtkeztünk róla. Mint más százak, ő is jött és ment, látszólag nem érdekelte őt, hogy ez az új szekta mit tanít.

Néhány év múlva ez az ember irt idősb Silsbee testvérnek, aki az ő látogatásának idejében a misszióállomást gondozta, s felkérte őt, hogy látogassa meg, mert ott abban a távolfekvő tartományban vannak szombatünnepelők. Silsbee testvérnek azonban nem volt alkalmi, hogy ezt megtehesse.

Elmult ismét néhány év, amikor idősb Anderson testvér értesült arról az érdeklődő csoportról s intézkedett, hogy azt meglátogassa. Abban az időben azonban a törzs más vezetőt kapott, aki nem kívánt semmiféle külső beavatkozást s így a kapuk a mi részünkre zárva voltak.

Azonban a múlt évben azon néptől üzenet érkezett egyik testvérünkhöz, amelyben kéri látog

gatásunkat. Idősb Kampbell testvér Californiából, aki e levelet kapta, intézkedett, hogy őket meglátogassa. Képzeltetik meglepetését, amikor 200 embert talált, akik már 8—9 év óta ünnepelik a szombatot s várják Jézus megjelenését. Örömmel fogadták Campbell testvért s kérték, hogy legyen vezetőjük és misszionáriusuk. Kérték továbbá, hogy maradjon velük, tartson előadásokat s ismertesse meg őket teljesen az igazsággal.

Kiválasztottunk a csoportból 35-öt, akik keresztséget nyertek; ez évben pedig a csoport többi tagjai járulnak keresztséghez. Campbell testvér jelenti, hogy az érdeklődés a körzeti falvakba is eljutott s onnan is többen jönnek s fogadják el az üzenetet. Ez oly helyen történt testvéreim, amelyre egy pennyt sem áldoztunk s sohsem küldtünk ki egy munkást sem, sohasem terjesztettük közöttük irodalmunkat, hanem a mag egyetlen egy ember szívében megfogamzott s Isten lelke megöntözte azt.

Aki hitéért kizárattott.

Ugyanezen tartomány egy másik területéről másfél évvel ezelőtt levél érkezett idősb Heald B. M. testvérhez, a Natal-Transvaal konferencia elnökéhez egy embertől, aki jelentette, hogy egy csoport szombattartó hívővel rendelkezik, akikkel nem tud mit kezdeni. Sürgette Heald testvért, hogy jöjjön fel hozzájuk s vizsgálja meg a helyzetet.

Ez is oly helyen történt, ahová eddig még egyetlen emberünk sem tette a lábát. Heald testvér elment s ott egy embert talált, aki egy másik felkezet prédikátora volt hosszabb időn keresztül. Őt vagy hat évvel ezelőtt ez az ember hallgatta Anderson testvér előadásait a Bechmana földön. Annymira meggyőződött a prédikációk igazságáról, hogy visszatérván gyülekezetéhez, tagjait, kb. 3—400 embert, az igazságra tanítani kezdte. Azt hitte, hogy bátran hirdetheti ez újonnan felismert igazságot anélkül, hogy szakítania kellene azokkal, akiknek dolgozott. Azonban kitétek a szolgálatból, s a munkából, melyben évekig dolgozott.

Gyülekezete elé lépett s megkérdezte őket, hogy mit akarnak tenni. Ő kijelentette, hogy ezt a megismert igazságot elhagyni nem tudja, hanem hű akar maradni Istenhez. Nem akarja őket sem az egyik, sem a másik útra kényszeríteni, hanem kérte őket, hogy határozzanak önmaguk, mert hiszen ők is hallottak az új üzenetről. Ez a három vagy négyszáz ember testületileg elhatározta, hogy követik vezetőjüket s az üzenetet.

Bár Heald testvér úgy találta, hogy nem az egész nép él a mi hitünk szerint, de sokan tapogatóznak közülök a világosság felé. Most pedig elment közénk idősb Hodgson testvérünk és előadásokat tart nekik. Remélem, hogy másfél évben belül legnagyobb részüket a keresztség által felvehetjük gyülekezetünkbe s velünk együtt lesznek tagjai e nagy szervezetnek.

Megtartják Isten parancsolatait, missziónáriusért imádkoznak.

Egy középafrikai missziónáriustól nemrégén levelet kaptam, melyben értesít, hogy röviddel ezelőtt a tartomány új részébe hatolt, 80 mérföldnyire a mi állomásunktól, ahol nagy érdeklődést tapasztalt, s a nép nagyszámban és legjobb tehetsége szerint igyekszik Isten parancsolatainak megtartására.

Testvéreim, ilyen jelentések érkeznek majdnem minden hónapban hivatalunkba. Ezek nekünk azt mutatják, hogy Isten Lelke szokatlan módon munkálkodik az emberek szivein. Új területekre hatolunk, ahol még ezideig üzenetünket sohasem hallották, s azt tapasztaljuk, hogy ott hivek csoportjai azon fáradoznak, hogy ezen igazság fényét lobogtassák, várnak Jézus eljövételére, s imádkoznak egy missziónáriusért, aki elvezetheti őket a teljes világosságra.

Idősb Walston testvér Durbanban dolgozott az indiánusok között, ahonnan egy indián, aki halott valamt az igazságról, elvándorolt a cukorültetvényekhez a tengerpart mellé, ahol indiai mohamedánok ezrei dolgoznak a gyárakban. Ez az ember ott többeknek elmondotta a Durbanban halott üzenetet s kérte Walston testvért, hogy jöjjön el hozzá, s nézze meg, hogy mily érdeklődés mutatkozik az üzenet iránt. Walston testvér arról értesít bennünket, hogy két látogatás után 40 bennszülött indiánt keresztelhetett meg, szintén oly területen, ahol azelőtt semmit sem munkálkodtunk.

Megnyilnak a bezárt ajtók.

Egy másik területen Dél-Rhodesiában zárt ajtókra találtunk, s missziónáriusaink évről-évre hiába kopogtattak rajta. Ezen törzs között, — amint később rájöttünk, — volt egy asszony, aki évekkal ezelőtt, mint fiatal lány több évet töltött iskolánkban. Megismerte az üzenetet, visszatért törzséhez, férjhezment s most már gyermekei is vannak.

Amikor hallotta, hogy missziónáriusainknak nem engedélyezték erre a területre való belépést, az a meggyőződés vett rajta erőt, hogy Isten akarat az, hogy törzse megismerje az üzenetet, ha tehát a missziónáriusok nem jöhetnek be törzséhez, Isten őt magát is felhasználhatja-e munkára, dacára annak, hogy nem volt szokásos, hogy nők prédikáljanak s vezetőkké legyenek. Elkezdte prédikálni az igazságot mindenütt a körültekvő falvakban s amikor munkásaink értesültek a történetekről, akkor már 200 szombattartó élt a törzs kebelében. Elmentek tehát a törzsfőhöz s engedélyt kértek, hogy megkeresztelhessék e híveket. «Lehetetlen dolog, mondották, hogy 200 hetednapot ünneplő adventista, keresztény hívőnek megtagadtassék azon előjog, hogy missziónáriusunk őket meglátogassa.»

Ezen fellépés eredményeképen, missziónáriusaink bebocsájtást nyertek oda, iskolákat nyitottak

s ezideig többen megkeresztelkedtek. Ez év végéig kétségkívül 2—300-at fogunk keresztelni.

E nemzetség idejében.

Ha azt kérditek tőlem, hogy hogyan végezhető be a munka e nemzetség idejében, azt válaszolom, hogy sok helyütt olymódon, mint ahogy beszédemben az előbb említettem. Számításba kell vennünk Isten Lelkének hatalmát s ne a mi gyengeségünk szerint mérlegeljük a dolgokat.

Számomra, személyesen nem az a lényeges, hogy e nemzetség idejében elvégezhető-e ezen munka, hanem, hogy Istennel szemben hűen megteszem-e kötelességemet, hozzájárulván a mű gyors befejezettségéhez. Ha én nem vagyok hű, Isten más forrásokat is felhasználhat, Ő felhasználhat egy szegény afrikai bennszülöttet, aki csak néhány hetet töltött iskolánkban, oly embert, akit mi sohasem választanánk ki munkásnak s kiküldheti az illetőt egy messze törzshöz, ahol egy éven belül oly csoportok keletkezhetnek, akik Jézus eljövését várják. Ha ebből a szempontból tekintünk e műre s számításba vesszük a Mindenható hatalmát, akkor ez sziveinkbe bátorságot önt; s megértjük Istennek azon ígérését, hogy egy nemzetség alatt meginti e világot.

Területeinken, mindenütt nyitott ajtókat találunk. Szeretném, ha volna időm nektek mindent elmondani. Bárhova is fordulnak missziónáriusaink mindenütt csak segítséget kérnek tőlünk.

Amikor Anderson testvér először utazott keresztül Délnyugat-Afrikán, hogy e tartományt kikémlelje, egy ember jött Délnyugat-Afrika északkeleti részéből, az óngonda törzs lakóhejéről, aki 280 mérföldet gyalogolt, hogy Anderson testvérral találkozzék s felkérje őt, hogy népe között az adventi-missziómunkát megkezdje. Egy fiatal ember által értesült felőlünk, aki régebben egyik misszióiskolánkban tanult. Évekig vártak az alkalomra, hogy missziónáriusunkkal érintkezésbe kerülve, az üzenet törzsükbe beplántáltassék. Amikor kérdeztük, hogy vajjon más missziók nem ajánlkoztak-e munkálkodásra, azt válaszolta, hogy igen, de tartományukat a mi számunkra tartották fenn, ők az adventista-missziót akarják. Tudják, hogy el kell hagyniok bálványozásaikat, a dohányzás, a sört, de készek mindenre, s engedelmeskedni akarnak Istennek, amint megismerik az Ő akaratát.

Akik huszonkét esztendeig várakoztak.

70,000 a száma annak a népnek, amelynek nevében a küldött beszélt. Már négy év telt el azóta, s kérését még ma sem teljesítettük. Isten Lelke kitárta előttünk az ajtót. Tizenhét évig várakoztak egy missziónáriusra s azóta további négy év telt el s nekünk sem pénzünk, sem emberünk, hogy hívásuknak eleget tegyünk. Észak-Rhodesiából a közelmúltban levelet kaptam, mely-

ben komolyan kérik az üzenet hirdetését. Állomásainktól 100—200 mérföldnyire fekvő helyekről kaptunk komoly felhívásokat. Építettek már kápolnát s a misszionárius számára lakóházat is, de még mindig várakozniok kell. Ezen épületeket pogányok készítették, emberek, kik nem ismerik Istent, de akik kíváncsiak utána; s tanítókért könyörögnek, hogy képesek legyenek az Ő utait megtanulni és követni.

Egyik munkásunk a következő jelentést adta le:

«Munkánk legkeményebb részét ezen területeken nem az képezi, hogy napokon keresztül szük ösvényeken, a halálhozó afrikai napsütésben kell kerékpározni; nem is az, ha élelemben hiányt szenvedünk, vagy sokszor vízünk sincs utazásunk közben; nem is az, ha lázzal és betegségekkel kell küzdelelnünk, távol minden orvosi segítségtől; még az sem fontos, hogy barátainktól vagy kedveseinktől ezer mérföldnyi távolságban vagyunk; a legnehezebb dolog azonban, hogy «német» kell mondanunk ezen segítségért esdő tisztesség lelkének, akikért Krisztus meghalt.»

Midőn Livingstone értesítette a világot arról, hogy falvak ezreit látta, ahol nem ismerik az igaz Istent, az egész keresztény világ tette készült. Kijelentették, hogy «be kell gyógyítani a világ e nyílt sebet».

Testvéreim, én azt az üzenetet hozom nektek, hogy misszionáriusaink nemcsak látták a falvak ezreit, hanem valóságban is hallották vagy ezer olyan falu kérelmét, melyeket mindmáig nem teljesíthettünk.

A törpe erdőkben.

Midőn Boger és French testvérek sok évvel ezelőtt benyomultak a Kongo-terület északi részének törpe erdeibe, 40 napig utaztak, anélkül, hogy egyetlen misszionáriussal vagy kereszténnyel találkoztak volna. Jártak oly tájakon is, ahol a bennszülöttek nem ismerték a fehér embert s mégis, amikor a bennszülött futárok elvitték hozzájuk azon hírt, hogy az igaz Isten képviselői járnak országukban, mindenfelől, sok esetben két-háromszáz mérföld távolságról, kis népek kiküldöttjei, valamint a szomszédos törzsek és az óriások megbízottjai állították meg őket, kérvén, hogy küldjenek hozzájuk tanítót, aki Istenről beszéljen hozzájuk.

Testvéreim, mindenütt egyformán ismétlődnek történeteink. Afrika hamar kinyújtja kezeit Istenhez. Nem a misszionáriusnak kell a népet felszólítani, hogy hallgassák meg őt és üzenetét; a felszólítás a néptől ered, ők kérik a misszionáriust; és testvéreim, ma hozzátok érkezik a misszionárius kérelme, hogy küldjétek hozzájuk a világosságot, mert ők meg akarják ismerni Istent.

Érdeklődés a Barotseföldön.

Königmacher testvér a Barotseföldön talált érdeklődésről értesít. A barotse király, aki a tarto-

mány igen nagy részén uralkodik, nem engedélyezte, hogy a területére lépjünk. De egy rokona hívónk lett s ő tolmácsol bennünket. Ez visszament falujába s mint bennszülöttnek, nem tilthatták meg neki a prédikálást.

Egy reggelen Königmacher testvér egy nagy csónakrajt vett észre, amint a folyón felfelé igyekeztek. Elöl a királyi bárka jött, s a többi csónak a király testőrségét vitte.

A csónakraj a misszióállomás közelében kötött. Miután a bennszülöttek kiszálltak, Königmacher testvér eléjük ment s értesült, hogy a király és testőrsége látogatást jött tenni a telepen s beszélni óhajt vele. A király megtekintette a misszióállomást s így szólt Königmacher testvérhez:

«Vőmtől értesültem felőletek; mi nem fogadtunk be titeket; nem akartuk, hogy hozzánk jöjjetek; de amit hallottunk s amit ma láttunk, megváltoztatta véleményünket s hisszük, hogy népünknek szüksége van azon üzenetre, melyet ti adhatok nekik s kívánjuk, hogy jöjjetek hozzánk!»

Nagy ébredés a Nyasaföldön.

Kívánnám, hogy néhány látogatást tehetnétek misszióterületünkön. Isten ezen kis országban, a Nyasaföldön, a legnagyobb művét végzi e világon (kivéve a Titicaca-missziót). Ezen egyetlen misszióterület konferenciájának három összejövetelén több mint 4000 ember gyűlt egybe. Jöttek az erdőségekből halmokon keresztül, a völgyekből és a sziklák barlangjaiból, hogy velünk együtt imádkozzanak. Ezek közül kb. 3000 szombattartó volt, akik velünk együtt hisznek az üzenetben.

Konferenciánk megnyitó napján szívbeli örömmel néztem, ahogyan embereink a dombok lábán keresztül a domb lábánál levő völgy bejáratához özönlöttek, ahol konferenciánkat megtartottuk s hallhattuk énekeiket. Van egy énekünk, melyet legjobban szeretnek, s ez tolmácsolva így hangzik:

*«Sötétségből, fájdalomtól és rabságból,
Jézus im jövök, Jézus im jövök;
Világosságra, az örömből és szabadságra
Jézus, im hozzád jövök!»*

Testvéreim, még a kőszivet is meglágyítja az, ahogyan ezen emberek ezt a dalt éneklék. Ők tudják, hogy mit jelent az, kijönni a sötétségből. Ők maguk kijöttek onnan, némelyek csupán egy-két éve. Azelőtt kis bálványok előtt térdepeltek, melyek fából vagy kőből voltak; rettegtek a szellemektől, s a varázslók hatalma alatt állottak. Azelőtt semmit sem hallottak a szeretet Istenéről. Ők is kijönnek a világosságra s époly hűséges keresztyén, adventista férfiakká és nőkké lesznek, mint bármely más nép e világon.

Egy önfeláldozó nép.

Ők sokkal több áldozatot hoznak az Isten ügyéért, mint mi. Egyik előadásunkon 450 dollárt

adakoztak készpénzben, továbbá 75 tehenet, 3 juhot, 9 kecskét, 37 csirkét és 78 zsák gabonát. Ezen adományok értéke 1000 dollárra (70 millió K) rúgott egy oly néptől, mely, ha kaphat munkát, akkor naponta 5–6 centet (kb. 4000 K) keres. Fizettek tizedet s adnak a szombatiskola részére s azután a konferencián a misszió részére 1000 dollárt adományoztak.

Láttam tanítókat, akik felállottak az előadások után, s évi fizetésük felét, mint különös hálaáldozatot, felajánlották Istennek ez üzenetért. Amikor azt mondtuk nekik: «Testvér, te nem engedhetsz meg magadnak ilyen nagy adakozást,» azt válaszolták: «Óh igen, majd szerényebben fogunk élni. Áldozatot hozunk ruházatunkból s egyebekből. Családjaink csatlakoznak ez áldozatokhoz, mert azt akarjuk, hogy e mű tovább haladjon, hogy másokhoz is eljuthasson.»

Odaadta egyetlen szamarát.

1925-ben az egyik konferenciánkon egy öreg ember ült a hallgatóság között, akit felhívásunk nagyon meghatott. Egy kis szamarával jött az előadásokra. A szamar szállította ingóságait és élelmét. Azt hiszem, hogy az út egy részét a szamar hátán tehette meg. Ez öreg ember 70 mérföldet tett meg, hogy eljöhessen a konferenciára. Minden vagyona a szamar volt. A tartomány azon részében éhínség volt, s neki nem volt gabonája. Szegény ember volt. Azonban hallotta az üzenetet s amikor elhangzott a felhívás, könnyekig meg volt hatva. Amikor mások adakoztak, nem tudta magát tovább türtöztetni s felállott. A szamar a közelben álldogált. Ránézett szamarára s azután az előadást vezető testvérrre, s így szólt:

«Amikor elindultam ide e konferenciára, azt hittem, hogy semmit sem adhatok Istennek, mert nincs semmim. Nincs is másom, amit adhatnék, csak ez a szamar. Ő hozta ide ingóságaimat. Rajta tettem meg az utat idáig s azt hittem, hogy így lesz hazafelé is. De valamit kell adnom Istennek, mint hálaáldozatot ezért az üzenetért. Vegyétek tehát e szamarat, adjátok el s fordítsátok árát a misszióalap javára, mint az én áldozatomat.»

A konferencia végén azután felszedte batyuját, melyet eddig a szamar hordott, s vállára csavarván, elindult gyalog haza, 70 mérföld távolságra, egyedül cipelvén terhét, visszahagyván szamarát.

Isten felhívása népéhez.

Testvéreim, azon üzenetet hozom, hogy a felhőoszlop, mely vezeti e népet, felemelkedett s előretört, s Isten felhívja népét, hogy ébredjen, vigye előbbre e művet a befejezés felé. Azt hiszem, hogy a gondviselésnek ezen útjai, melyekről halottunk, és a Szentlélek kiárasztásának ezen bizonyítékai napjainkban, a legnagyobb felhívást képe-

zik, melyet Isten valaha e gyülekezethez intézett. Isten felszólít bennünket, hogy többet tegyünk, mint eddigelé. Testvéreim, Ő nem azért nyitja meg előttünk e kapukat, hogy megcsaljon bennünket. Nem azért nyitja meg e kapukat, hogy azok bezáruljanak s a népek szívei megkeményedjenek, hanem azért, hogy ezt Isten népe jelnek tekintse, miszerint itt az ideje elfoglalni e területeket az Ő számára. Mondhatom nektek, hogy van azon félig nyílt ajtókon belül több ezer ember, akik mint drágakövek fognak fényleni Isten országában, ha sietünk hozzájuk az üzenettel.

Komolyan remélem, hogy Afrika könyörgése lelkeiteket megindítja testvéreim, mint ahogy megindította a miénket, amikor átutaztunk azon területeken és féltucat küldöttség jött elénk, mondván:

«Már évek óta a többi misszionáriussal együtt könyörögtünk iskoláért s most Önhöz jövünk. Ön gondolja e művet. Ön a «nagy főnök», kérjük, hogy mondja meg nekik, hogy küldjenek nekünk misszionáriust. Ha Ön pártol bennünket, biztossan küldeni fognak egyet.»

Testvéreim, igen nehéz feladat ott ülni s mondani: «Nem, nincs senkink, akit küldhetnénk.» Azt hiszem, hogy az az Isten, aki megnyitotta előttünk az ajtókat s indította azon népek szívét, hogy könyörögjenek az üzenetért, bármimódon indítani fogja testvéreink szívét is az anyaországban, hogy Afrika kérelmének megfelelően s lehetővé tegye belépésünket e nyitott területekre.

Ma azt mondotta nekem valaki: «Szeretném, ha fiatal ember lehetnék. Szívesen hozzájárulnék, hogy segítsek e mű befejezésében.» Testvéreim, többekre van szükségünk, de sokan vannak, akik nem mehetnek pogány területekre. Isten nem kívánja tőlünk, hogy mindannyian kimenjünk oda. Néhányan azonban megtehetjük. Néhányan fiatalok és erősek; de testvéreim, közületek azok, akik nem mehetnek, mérközzenek önfeláldozásban azokkal, akik mehetnek, adván javaitokat s ellátván a területeket a költségekkel, s akkor époly igazi afrikai misszionáriusok lesztek, mint amazok kint a területeken. Isten rövidebb idő alatt elvégezheti e művet, mint bárki közülünk hihetné. Mondom nektek, ha ezt megtennők, ez a konferencia áldozatokban egy millió dollárt juttatna a missziónak.

Testvéreim, felhívlak, hogy ezt megtegyétek. Nincs senki, akihez fordulhatnánk, csak ti és Isten. Rátok kell hárítanunk e nyílt területek munkába vételének rettenetes terhét, hogy megvilágosítsuk e sötét földrészt, Istennek ezen időre szóló üzenetével. Segítsen Isten arra, hogy ezt megtehesstük. Segítsen Isten, hogy kezet szoríthassunk s együtt működhessünk e küzdelemben, ti, mint akik a kiadásokat fedezitek s a munkások a területeken, akik mind nagyobb odaadással végzik szolgálataikat mindaddig, míg e mű befejezést nyer; s a leszámolás napján Isten osztozást enged nekünk a jutalomban. Legyünk hűségesek, ez az én imám.

A magyar Unió kerületi konferenciái.

Idei kerületi konferenciáink a következő sorrendben lesznek megtartva:

Keletmagyar egyesület:

- Október 8—10. Sarkad.
 „ 15—17. Battonya.
 November 19—21. Miskolc.

Középmagyar egyesület:

- Október 22—24. Kiskunfélegyh.
 „ 30—31. Budapest.

Nyugatmagyar misz.-ter.:

- November 5—6. Győr.
 „ 7. Sopron.
 „ 12—13. Kaposvár.
 „ 14. Nagykanizsa.

Jelentőségteljes időkben élünk, mikor az Úrnak sok mondanivalója van népe számára; látogassuk ezért szorgalmasan és teljes számban ezen összejöveleket. Arra kérjük a testvéreket, hogy a rend kedvéért **saját kerületük** konferenciáit látogassák. Különösen elvárjuk azt, hogy a gyülekezeti vének és tisztviselők teljes számban fognak ezen összejöveleken részt venni.

Minck A.

Halálozás.

Julius 29-én szívszélhűdés következtében elhalálozott az Urban, Bendő Mihályné testvérnőnk Hárserdőn, 83 éves korában. Magas kora ellenére még alkalma volt az adventi igazságot megismerni és az Urral örök szövetséget kötni. Fia és unokája

2 évvel megelőzték őt ezen fontos lépésnél, előjárva jó példával. Keresetsége óta — 1926 márc. 27. — a kaposvári gyülekezet tagja volt. Julius 3-án még részt vett a kaposvári gyülekezetben megtartott úrvacsorán; magas kora ellenére nem sajnálta a hosszú utazást kocsin és vonaton.

Ifj. Benkő János atyánkfia, az elhalálozott testvérnő unokája tartotta a gyászbeszédet, úgy a házban, mint a temetőben, Ezék. 37, 11—14; 1. Kor. 15, 42—43. alapján.

Alulirott — hivatalos úton lévén — csak elkésve kapott értesítést a halálesetről; így csak elkésve érkezett a temetés színhelyére. Alkalma volt még azonban a délután folyamán a testvérnő sirjánál a hozzátartozókhoz és összegyűltekhöz a feltámadás reménységéről szólni Ján. 11, 25. 26. és 1. Thes. 4, 14. 18. alapján. Reméljük, hogy eltávozott testvérnőnk az első feltámadás hajnalán viszontlátjuk.

Voigt Miksa

Özv. Koleszár Jánosné testvérnőnk, hosszú és nehéz szenvedés után meghalt jan. 13-án Budapesten. Bár súlyos fájdalmakat kellett elszenvednie, mégsem szűnt meg utolsó percéig vigasztalni és arra bátorítani két ifjú leányát, hogy tartsanak ki a hitben és így adják meg néki a viszontlátás reménységét a feltámadás hajnalán. A gyászbeszédet, Jel. 14, 13. alapján alulirott tartotta.

Rupp Artur

Balázs Margit testvérnőnk életének 20. évében, rövid szenvedés után, április 18-án Budapesten meghalt. A gyászbeszédet, Márk evg. 13, 33. alapján, az alulirott tartotta.

Debreceni Sándor

Verbóczyki Juliska testvérnőnk életének 43-ik évében, már évek óta húzódozó súlyos betegsége folytán Budapesten meghalt. Zsolt. 40, 2—5 alapján az alulirott tartotta a gyászbeszédet.

Debreceni Sándor

Özv. Beregszászi J-né testvérnőnk 82 éves korában hosszú szenvedés után szept. 20-án Győrben meghalt. A gyászbeszédet alulirott tartotta 2. Tim. 4, 6—8. alapján. Erős a hitünk, hogy a feltámadáskor viszontlátjuk őt.

Debreceni Sándor

Felelős szerkesztő: MICHNAY LÁSZLÓ

Kiadja:

H. N. ADVENTISTÁK MISSZIÓ-TÁRSULATA
MAGYARORSZÁGI UNIÓ